

VERSEK

Ölbey Irén

„Te pap vagy, mindörökké”

A szívében mély ihlet muzsikált,
s kigyúlt benne
a vágy, a végtelen:
szolgálni a legtündöklőbb Királyt,

kinél nincs felülmúlhatatlanabb,
Neki ajánlani az életét,
Neki, aki a fény, a Bölcsesség,
s akiből minden szent szépség fakad.

S pap lett, apostol s igehirdető,
titkos égi szavakra figyelő,
aki Krisztus öt sebére tekint.

Pap lett, iránytű: szikkadt, mostoha
mezőn tévelygő nyájak pásztora,
pap lett – Melchizedek rendje szerint.

Timon Zsigmond

Szent Márton

Szomorú téli nap metsző hideg széllel,
Havas eső szítál folyton nappal, éjjel.
Kit dolga nem úz most, nem jár várost, falut,
Néptelen a környék, mélyen sáros az út.

Dalos madár nem szól, bús a téli világ.
Nincs most meleg napfény, nem nyílik a virág,
A légben sem repül, csak varjú és veréb,
Elhagyatott, kietlen most az egész vidék.

Egyszerre csak mégis feltűnik egy alak,
Messze útról jövén – a vár felé halad.
Délceg, erős lovag hófehér paripán,
Arcán égi derű, ima az ajakán.

Márton lovag e hős, Isten választotta,
Kinek szíve, lelke, gondolatja tiszta,
Csak a jó Istenért s embertársaiért
Dobog nemes szíve, remélve égi bért.

Város kapujánál öreg koldus hever,
Könyörödományért kezeit nyújtja fel.
Remegő tagjait rongy is alig fedi,
Irgalmat koldulva szomorún rebegi:

„Óh, könyörülj rajtam, hisz nyomorék vagyok,
Nincs kenyerem, ruhám, nézd: majdnem megfagyok.
Amit nekem teszel, azt Jézusnak teszed,
Ki majd néked ezért ad örök életet.”

Márton lovag szegény, pénze nincsen neki,
Részvét nélkül mégis a bajt nem nézheti.
„Aranyam, ezüstöm nincs, azt nem adhatok,
De amim van – mondja – abból mégis adok.”

Prémes bő köpenyét vállról leemeli,
S lovagi kardjával nyomban kettészeli.
„Im' fogadd ezt testvér, és takard be magad,
Egyébért kérd Istent, Ó majd mindent megad.”

Félköpennyel vállán tovább halad Márton
A városba vivő meredek dombháton.
A koldus befődve most már nem didereg,
Áldóan suttogja: „Jézus fizesse meg!”

+ + +

Éjjel Márton lovag lát szép fényes álmot,
Látja kinyílni a magas mennyországot.
Látja a szenteket, vértanúkat sorban,
Szíve boldogságtól sokszor nagyot dobban.

Hitvallók, szentatyák s minden szentek: körben
Énekel dicsérik Istent nagy örömben.
Angyalok zenélnek az énekhez hárfán,
S felhőtrónján Jézus – félköpennyel vállán.

Márton felismeri köpenyét Jézuson,
Leborul előtte: „Irgalmazz, Krisztusom!”
Csend lesz a mennyekben, elhallgat az ének,
S így hangzik most szava az örök Igének:

„Megnyeri az tőlem mindenkor jutalmát,
Aki a szegénynek irgalmas szívvel ád.
S ha őt szeretetből megsegítettétek,
Bizony mondom nektek, hogy velem tettétek!

Megszántad a szegényt, könyörültél rajta,
Amit neki adtál, szíved nekem adta.
Irgalomért üdvöt adok most cserébe,
Jöjj és lépj be a te Urad örömébe!”

+ + +

Ébred Márton lovag, bensője megreteg,
Az ég boldogsága szívében ott rezeg.
Lelke most is hallja az áldott ígéket:
„Amit véle tesztek, azt nekem tettétek.”

Márton lovag aztán leteszi a kardot,
S csak Jézus hitéért folytatja a harcot.
Lelkeket hódít meg, betegeket ápol,
Szereti a szegényt, istápolja bárhol.

Nyomort enyhítgetve, lelkeket vezetve
Pap lesz, majd főpásztor – benne Isten lelke.
Dicsérve zengjen hát róla ez az ének,
Tisztelet, hódolat Tours szent püspökének!

Kunszentmártoni Katolikus Tudósító, 1927. november hó. IV. évfolyam, 9. szám. 3. oldal

Demeter István

Adventi sorpárok

Teveszőr, bőrv, sáska, vadméz, gorombaság.
És vonz, ami taszított, és taszít, ami vonzott.

Fejsze a fák gyökerén.
Idegesek a gyökerek.

A terméketlen fát kivágják.
Akkor terem? Nem. Mi: igen.

A mag marad, a polyva elrepül.
Szórolapátunk az idő.

Új Ember, 1974. december 15.

Demeter István

Tűzpiros, téli születésnap

Naponta temetőbe járok,
Mégsem hiszek az őszben.
Ma hogy szándálom dobva, tapizláb
botorkáltam gyermeksírok fölött,
mint képtelen hangulat csapott rám,
hogy egyszer én is eltörök.

Nem lehet még. Jobban tudja apám,
Ki jární küldött, élőket igézni,
az ember dolgavégezetlen
le sem feküdhet, este van, vagy éjfél,
pihenni kéne már.
Születni kell még, nem vihet a halál.

Ki tehet róla, hogy jég volt a tavasz,
zajlás a nyár, nagy rianások,
éjbevesező robaj?
Az a termékeny ősz,
az a csillámos tél, karácsony
messze ködökből jön majd.
Tűzpiros, téli születésnap.

Új Ember, 1974. december 22.

Demeter István

Az utolsó út vége

Fehér pontok (az árnyék hegy mögé osont),
de nem láthatod, elrejtőztek.
A pontnak láthatatlan közepe a pont.

A vonal szintúgy elbújik előlünk.
Itt görbe oszlopok, törzsek,
s mi, mint akiket összetörtek,
fogalmak vérző viharától vérzünk.

Álom és látomás a lét.
Levél, ha hull, ha óra elketyegte,
jobb kezdet lesz a vég.

A fák utaid végén összeérnek,
s kinyílnak, mire odaérsz,
dobd fel a göngyölt egeket,
az egészből tied a rész,

akkor lesz tied az egész,
bár szétmállik a göngyöleg,
mikor az utolsó út vége kinyílik.

Új Ember, 1975. január 5.

Csépány László

Új Messiások

Rabföldre hullt a bús magyar nép
Könnyének sűrű zápora.
Rabságba görnyedt magyarságon
Csattant a zsarnok ostora.
Rabságunk éjén azt gondoltuk:
Nem virrad nekünk már soha.

Csak túrtünk némán. Sóhajtoztunk.
Imádság szállt az ég felé,
Vagy a káromlás szörnyűsége
S az átok volt az Istené.
Vártuk a nemzet Messiását,
Aki e hont megmentené.

Vártuk a nemzet Megváltóját.
Kerestük fényes csillagát.
Nem vettük észre, máris eljött,
S itt élt köztünk sok éven át.
Csendben készült az áldozatra
Új Megváltónk: az Ifjúság.

Csak mikor már a vérük ömlött,
Akkor láthatta nemzetünk:
Nem külföld szülte Messiásunk!
Magyar anyák adták nekünk!
S ők, feláldozva életüket,
Mevédtek a mi életünk!

Krisztus kereszten halt meg értünk,
Kard szúrta által oldalát,
Testvér-golyóktól hullt a földre
A hősi magyar ifjúság.
A hernyótalpak dübörgése
Nyomta el végső sóhaját.

Krisztus nyomába ezrek léptek,
És százezrek, és milliók!
És vállalták a kínhalált is,
Eldobva minden földi jót.
Hős ifjak nyomán így tettek mind
Egy emberként a Dolgozók.

Új Messiások! Új Megváltók!
Ti dicső ifjú harcosok!
Örökségtek a szent szabadság,
Amit vérrel kivívtatok,
Drágább nekünk az életünknel!
El nem veszik új zsarnokok!

Hősök vérével szentelt zászlón
Fekete gyásznak fátyola.
Hősök vérével szentelt földre
Hull a sűrű könny zápora.
Minden cseppje egy szent esküvés:
Örökké él emléketek,
S nem leszünk rabok! Nem! Soha!

Kunszentmárton, 1956. október.

Csepány László

Anyák napján

De boldogok vagytok,
Ha van édesanyátok!
Adjatok minden nap
Egy-egy szál virágot!

Ne csak olyat, ami
Kint a kertben nyílik!
Szívedből fakadót,
Mely kitart a sírig.

Szívedből fakadót,
Egy-egy kedves mosolyt,
Simogató jó szót,
Mely minden bút kiolt.

Legyen nyíló virág
Édesed számára
Szerető szívednek
Minden dobbanása.

Legyen virág az is,
Amikor szót fogadsz,
Szép, illatos rózsa,
Amikor csókot adsz.

De a legszebb virág,
Ha azt mondja rólad:
Én drága gyermekem,
Hozzám milyen jó vagy!

Sok szomorú anya
Van e bús világon,
De én boldog vagyok,
Gyönyörű virágom.

Minden áldott napon
Hálaimát mondok,
Hogy általad vagyok
Ilyen nagyon boldog!

Hogy Isten áldása
Szálljon le reátok:
Szeressétek nagyon
Az édesanyátok!

Az Isten áldása
Úgy száll le reátok,
Ahogy szeretitek
Az édesanyátok!

Ágoston Julián

Vágy

Versenyt rohantok, fodros fellegek,
hadd menjek én is, én is veletek!
Szívem és gondolatom messze jár.
Kerítések közül is délre száll.

Ájult meleg. Pihegnek a tanyák.
A nyári nap forrón tűz. Halk szavát
alig hallatja az alföldi táj,
csak egy-egy cséplőgép ha muzsikál.

Szabadon futnak fönn a fellegek.
Itt lenn a földön minden szendereg,
s a száraz szíken – kéklő ég alatt –
halott az élet és a gondolat.

Kunszentmárton, 1950. június 17.

Ágoston Julián

Újra az Alföldön

Szélalmok mellől indult el az élet
az Ister partján, a vén Duna-parton,
s amíg mögém katonás rendben évek
sorakoztak, gyermekmosolyú arcom
hamvas fehérjén egyre több az árnyék,
s köröttem is megváltozott a tájék.

A sík rónákból hegyek gyömörödtek,
kacér kőszalak, tele száz veszéllyel,
az utak egyre jobban meggyötörtek,
s feketébb lett a tündérfényű éjjel.
Lassan belém hullottak mind a tájak,
egy-egy darabja szomorú hazámnak.

Itt vagyok újra az Alföldön, régi
kedvem keresve, jaj, de nem találok,
szemem a tágult látóhatárt nézi,
föltűnik-e még rajta délibábom?
Smaragdzöld tóban fürdő tündérváros
felé víg kedvem tapsikolva szálldos.

Hiába nézek. Más lett már azóta
minden a tájon: ember, nóta, élet,
szürkébbé lett a délibábos róna,
fakóbbá lett a tarkahímű ének,
a kéményekről elszállott a gólya,
szél hordta el a fészket is alóla.

Vagy tán én lettem más? A régi gyermek
meghalt bennem, s most tépetten, megverve
sikolt az égre. Ott fönnt fölfigyelnek
a kisgyerek szavára, és tán benne
meghallják egy szétdúlt világ imáját,
s a könnyes szemű angyalok megáldják.

A hajdan ismert, most idegen tájon
fölsír a gyermek fogvacogva, félve.
Csupa felemás, balog, kusza álom
lett az életből, s régi földem képe
sikoltva száll a messzi múltba vissza,
arcát az idő éjtszakába issza.

Itt vagyok újra, nem a régi kedvvel,
talán azért lett minden más azóta,
hátam mögött negyven év menetelt el,
s azért lett idegen a régi róna.
Szívem egyre fáradtabban dobogja:
áll a malom, megállt a szélvitorla.

Kunszentmárton, 1950. június 22.

Ágoston Julián

Kora reggel

Ébred a nap már. Pirkad az ég,
napkelet alján színhabarek,
villog a Vénusz, szökken az éj.

Sorra fakadnak a napsugarak,
és a nyomukban az ég leszakad,
kél keleten ragyogóan a nap.

Indul az élet. A reggeli fény
végigömöl az égnek ívén,
surran a kerge Körös tükörén.

Indul az élet: fű, fa, virág
csókjait frissen küldözi át,
fénybe borul a nyári világ.

Indul a munka, indul az élet,
konganak mélyen az óraütések,
mind csupa dallam, mind csupa ének.

Ébred az Alföld, éled a táj,
ballag a konda, ballag a nyáj,
mindre az Isten napja vigyáz.

Munka után – ha érik az alkony –
csillagok gyúlnak a vén Körös-parton
s dalt dudorásznak mennyei hangon.

Alszik a táj, majd alszik az élet,
helyt ad a nap a kékszemű éjnek,
alszik a föld, – de ébred a lélek.

Kunszentmárton, 1950. augusztus

Kerekes Károly zirci apát

Kunszentmárton köszöntése

Kunszentmárton jeles napján
Illés prófétát idézve,
hálát adni jöttünk össze
Kunszentmárton híveiért,
a Kármel és a ciszterci rend
mártír szerzeteseiért.

Illés tüzes szekérének
képe ma is élénk táru,
valahányszor elhalványul
bennünk az igaz hit fénye.
Igaz tanúkat küldj nekünk,
Urunk, ez földünk reménye!

Ötvenkét évvel ezelőtt
a deportált ciszterciek
itt kaptak szállást, kenyeret,
s hogy liszt, olaj ki ne fogyjon,

a jó kunszentmártoniak
hite győzött minden poklon.

A ciszterciek nevében
fejemet földig lehajtva,
neked, mindnyájunk jó Atyja,
hálát adok főként azért,
hogy Szent Bernát s Illés tüze
szívünkéből ma az égig ér.

Kunszentmárton hívó népe,
benned Szent Márton emléke
fáklyaként lobogjon mindig,
légy e hitnek lángoszlopa:
„Félköppennyel lehet élni,
félszívvvel emberként – soha!”

Ezért áldunk, Urunk, itt ma.

Kunszentmárton, 2002. május 11.

Székely László

A pap karácsonya

Ki kellett szakadnom családi körömből
Ezen a szent estén. Szemem ne fátylasodj,
Szívem, ne dörömbölj!

Játékos angyalnak igen megtetszhetél.
Dajkáló földedből kivágott, kiszakadt
Karácsonyfa lettél.

Gyökereid fájnak, gyantás könnyed csurran,
Ne búsulj, ha éjfél kondul a toronyban,
Megnyugszol az Úrban.

A fenyő testvérek megrendülnek, sírnak.
Csacsik még nem tudják: „Betlehemi pusztán
Örvendetes hír van...”

Az éjféli misén felharsan az ének.
Reád néz mindenki. Benned örvendeznek
Árvák és szegények!

Ágaid gyertyával, fénnel telerakják,
Arany díszben állasz, megjelen karodban
Didergő Uracskad.

A ragyogó pompát nem ágad foganta,
Égből hullatták Rád. Tied csak a toboz,
S az elősírt gyanta.

Gyermekek ámulnak, mint égi csodára.
Lettél a szegények, lettél a mindenki
Szent karácsonyfája.

Mégis jól csinálta az a kis angyalka,
Aki kiválasztott. Áldott égi fűrészes,
Áldott arany balta!